

Той почна да мечтае и мислитъ му съ любовъ се спрѣха на неговия синъ. Раулъ му се представляваше вече порасналъ и той планираше за него разни въздушни кули. Най-първо, разбира се, той ще му даде изтънчено възпитание. Раулъ ще знае много езици, ще се научи да рисува и да пѣе, ако излѣзе, че има развитъ слухъ; ще се научи на хубави обръщения и, кой знае — може би ще стане министър.

На такива суетни мисли се бѣ отдалъ Годфруа, като забрави съвсемъ за какъвъ празникъ бѣ накупилъ за сина си хубавитъ играчки. Той забрави за спомена на Кого бѣ нареденъ този празникъ; забрави бедния Младенецъ, роденъ въ ясли, въ единъ оборъ, дето неговитъ родители бѣха приети по милостъ; забрави, че този Младенецъ, когато порасна, стана най-великъ учителъ на свѣта и учеше хората: „Който иска да бжде пръвъ предъ Бога, нека бжде слуга на всички.“

Кушияшътъ при това, извика: „вратата“!

Вратата се отвори, каретата влѣзе въ двора и се спрѣ предъ разкошния външенъ входъ на къщата.

Когато влѣзе въ коридора, Годфруа забележи, че всички слуги се бѣха събрали тамъ. Това му направи силно впечатление. По лицата на всички той веднага прочете смущение. На страна отъ другитъ, въ жгъла, стоеше нѣмцойката-възпитателка, която не смѣеше да си вдигне очитъ. Виждаше се, че се е случило нѣщо лошо.

— Какво ще рече това? Що се е случило? — попита Годфруа съ безпокойство.

Камердинерътъ пръвъ заговори съ съкрушенъ гласъ:

— Господинъ Раулъ . . .